

odborných škol, pokud se týká, absolutorium ze zmíněného oddělení v Kimpolnuku nadáno jest po nařízení min. obchodu ve shodě s min. kultu a vyučování ze dne 26. července 1899 č. 134 ř. z. zvláštní právní mocí, nahražující totiž samo o sobě průkaz způsobilosti k živnosti košíkářské, takže dotyčná osoba oprávněna jest základem tohoto vysvědčení k nastoupení a samostatnému provozování živnosti košíkářské.

Živnost kovolitecká.

Živnost kovolitecká náleží k živnostem řemeslným.

I. K nejdůležitějším otázkám týkajícím se rozsahu živnosti kovolitecké radí se otázky tyto:

a) je-li živnost kovolitecká totožnou se živností bronzoliteců, pokud se týká, výrobců zboží bronzového, dále

b) pokud sluší tuto živnost ohraničiti od živnosti klempířské, zejména pak, jak daleko dlužno vymeziti živnost kovoliteckou od zvonařství, mědiliteců a cínařů (konvářů).

Co se týče předkem té otázky, zda-li ten, kdo prokázal jen způsobilost svoji ku provozování živnosti kovolitecké, má též i způsobilost provozovati živnost bronzovníckou, prohlásila se obchodní a živnostenská komora vídeňská v dobrozdání svém takto: Bronzíři náležejí mezi kovolitce a jelikož mezi kovolitci a bronzíři není podstatného rozdílu, obstarávají kovolitcové sem tam i slévačské práce ze spěže (bronzu), a že tedy průkaz způsobilosti pro jednu z těchto živností opravňuje též provozovati živnost druhou; naproti tomu není živnost zvonařská totožnou se živností kovoliteců a mědiliteců, jelikož tito poslední pracují jen dle modelů v pískových formách, kdežto zvony většího druhu t. j. od 25 kg. výše utvářeny jsou jen od zvonařů pomocí tvarů ve hlíně, při čemž musí se ornamenty (okrasy) z vosku na formách připojiti. Zvláštní úkol zvonaře záleží v tom, aby vystihl správný ton pro zvony, jelikož zvony musí při celém zvonění vydávati hudební akordy a není s prospěchem zvuku a obtíže působí, má-li se teprve později hlas zvonů spravovati. Následkem toho vyžaduje živnost zvonařská vedle zvláštní technické schopnosti i vědomosti hudební, a jest tudíž zjevno, že nelze vykonávati ještě živnost zvonařskou na pouhý průkaz způsobilosti k živnosti kovolitecké nebo řemeslné (srv. sbírku Freye a Mareše). Zvonaři nejsou oprávněni zhotovovati cínové talíře, jelikož přimísením cínu ku zvonovině nezakládá se ještě nikdy oprávnění ku výrobě cínového zboží (obch. a živn. komora innomostská). Všeobecně známo jest, že všude a již v dobách starých cechů zabývali se zvonaři též výrobou stříkaček druhů všelikých; pokud ovšem používali k úplnému provedení těchto svých výrobků v dobách oněch ještě jiných živnostníků, nedá se ovšem dnes již konstatovati (obch. a živn. komora solnohradská). Výroba monogramů, číslic, korun a pod. ulitých ze směsi olova, cínu a autimonů jeví se býti odvětvím živnosti kovolitecké (obch. a živnost. komora v Praze).

II. Tak zv. potulní cínaři, kteřížto většinou pocházejí z Tyrolska, částečně i z Itálie, zabývají se dle konaného šetření pouze správkami a přistiřkováním, k čemuž oprávnění jsou tyrolští cínaři na základě nařízení min. obchodu ze dne 23. prosince 1881 č. 2049, cínaři vlastní pak na základě obchodních smluv mezi Rakouskem a Itálií uzavřených (obch. a živn. komora v Solnohradě). Proti tomu pozvedli se usedlí cínaři stěžující si trpce, že od těch dob, co tato živnost jejich prohlášena byla za ře-

meslnou, musí předkládati k nastoupení jejímu zvláštní průkaz způsobilosti, kdežto vlaští cínaři vykonávající živnost svou potulně podnes ještě průkazu podobného nepotřebují. Ve příčině této podalo ministerstvo obchodu místodržitelství dolnorakouskému tento pokyn: Po rozumu čl. I. obchodní a plavební smlouvy mezi Rakouskem a Itálií uzavřené (č. 11 ř. z. z r. 1879), § 1 ad čl. I. závěrečného protokolu ke smlouvě této, jakož i výnosů ministerstva vnitra ze dne 1. dubna 1874 č. 1640 a ze dne 24. dubna 1875 č. 4472 připouštějí se italští cínaři ku provozování živnosti své i v Rakousku právem a sice náležejí, poněvadž nelze jich považovati ani za živnostníky ve smyslu řádu živnost. ani za podomní obchodníky, k osobám naznačeným v bodu 9. čl. V. vyhláš. patentu k řádu živnostenskému, o jejichž živnostenských výkonech výhradně provozovaných potulně neplatí řád živnostenský, nýbrž výnos min. obchodu ve shodě s min. vnitra a financí ze dne 23. prosince 1881 č. 2049. Vzhledem k ustanovením tohoto výnosu nařízeno bylo podřízeným úřadům, aby toho dbalými byly, by vlašským cínařům nevydávaly licence za příznivějších podmínek, než předepsáno jest pro obdobné tuzemské živnosti. Udělení licence takovéto vázáno jest tou podmínkou, že ten, kdo se o licenci uchází, musí prokázati způsobilost ku živnosti cínařské. O tom, zda dokumenty předložené dotyčným cínařem vlašským z domoviny jeho nahraditi mohou průkazy předepsané v zákoně ze dne 13. března 1883 č. 39 ř. z., budiž od případu ku případu rozhodováno pořadem instancí (výn. min. obch. ze dne 4. dubna 1887 č. 44642 z r. 1886). Kovolitci a cínaři oprávnění jsou obstarávati správký a upevňovati víka u sklenic (dobrozdání obch. a živn. komory plzeňské).

Živnost kožešnická.

Živnost kožešnická náleží k živnostem řemeslným. Co do objemu této živnosti budiž vzpomenuto zejména těchto dobrozdání:

1. Pokud jde o meze živnostenských oprávnění mezi kožešníky a krejčími, dlužno tomu i onomu přiznati právo ku prodeji předmětů oběma společně vyrobených, jako jsou kožichy nošené v městech, pak kožichy na cesty, pod tou podmínkou, že krejčí dá pak povleky na kabáty vycpati neb olemovati kožešníkům, a obráceně, že kožešníci potřebné povleky svěří krejčímu.

2. Vzhledem k tomu, že obchod působí všeobecně na vzdělání a zdokonalení, ba dokonce i na rozšíření živností, vyvinul se v posledních letech značný vývoz zboží kožešnického, jakkoli kožešiny a pomocné látky musí se částečně objednávat i z ciziny. Jmenovitě sluší zde však i menších živnostníků pamatovati; nelze tudíž odporučovati obmezování obchodu zbožím kožešnickým již z toho důvodu, že by po případě jinak obecenstvo mohlo buďto spotřebu svou vůbec obmeziti nebo uspokojiti zbožím z cizozemska dováženým. Jakkoli tedy musí se přiznati kožešníkům výhradně právo ku výrobě zboží z kožešin, nelze ze zmíněných právě důvodů při stoupiti na to, aby kožešníci toliko a výhradně byli opravňováni ku prodeji zboží kožešinového (obch. a živn. komora vídeňská).

3. Kožešníci jsou oprávněni ku obchodu surovými, nezpracovanými kožešinami; nakupovaliť také ode dávna surové kožešiny ze zvířat, zpracovávající je buďto pro vlastní účely své, nebo dále je prodávající opět nezpracované (obch. a živn. komora v Bolzanu).